

UMETNIKI ZA KARITAS

SINJI VRH
13. – 17. AVGUST 2012

Karitas

Škofijska karitas Koper

SINJI VRH

13. – 17. AVGUST 2012

Katalog je izdala: Škofijska karitas Koper, Solkan, Skalniška 1
Ravnatelj: Matej Kobal

Organizatorica: Jožica Ličen

Likovna kritičarka in strokovna sodelavka: Anamarija Stibilj
Šajn

Fotografije, oblikovanje in strokovna sodelavka: Silva Karim

Multivizija: Ubald Trnkoczy

Ostali strokovni sodelavci: Jože Bartolj, Lucijan Bratuš,
Primož Breclj, Azad Karim, Mira Ličen Krmpotič, Tone
Seifert.

DTP: A.Media, Nova Gorica

Tisk: Tiskarna Janežič Nova Gorica

November 2012

**“Lačen sem bil in ste mi dali jesti,
žejen sem bil in ste mi dali piti,
nag sem bil in ste me oblekli....”
(Mt 25, 35-37).**

Ko nekdo postane polnoleten mu po glavi roji kup stvari. Počuti se skoraj vsemogočnega, sposobnega storiti kar koli, zrelega,... Ko pomisli na odgovornost, ki mu jo polnoletnost prinaša postane malo manj pogumen, ko pa se zazre v prihodnost marsikomu pogum uplahne in si kot Pika Nogavička zaželi: »ljuba kroglica pregelk, nikdar nočem biti velk.«

Umetniki za karitas so z letošnjim letom postali polnoletni. Neverjetno, kako čas hitro mine. Zdi se mi, kot bi se včeraj dogovarjali in načrtovali kako sploh začeti, pa je minilo že osemnajst let. Lepo število umetnikov, del, razstav,... se je v tem času zvrstilo. Število udeležencev je iz leta v leto raslo, ugodne ocene, komentarji, spodbude udeležencev,... človeka kar privzdiguje kot takrat pri osemnajstih.

Potem pa pomisli na odgovornost, ki jo vse to prinaša. Da bo šel dar v prave roke, da bo odgovorno in učinkovito uporabljen, da se bo »moralni« kapital obračal v dobro... Pa tudi, da bo šla stvar naprej in še naprej izvrševala svoje poslanstvo: širiti ljubezen, dobroto, pa tudi RESNICO med ljudi.

In ko človek pogleda v prihodnost (brez vedeževalke seveda, uporabljajoč svojo sposobnost predvidevanja, branja znamenj časa): recesija, ki ji na obzorju še ni videti konca, toliko potreb, tako malo moči. Naj vržemo puško v koruzo? Pogum gotovo plahni, pa bo vseeno treba naprej. Še bolj se bo treba osredotočiti na to, kdo je tisti, res najbolj potreben pomoči. Kdo je tisti, ki mi bo na koncu odgovoril: "Lačen sem bil in ste mi dali jesti, žejen sem bil in ste mi dali piti, nag sem bil in ste me oblekli...." (Mt 25, 35-37).

V letošnjem letu smo ponovno stavili na otroke. Ker tam postavljamo temelje prihodnosti. Ker tam lahko naredimo resnično spremembo, pa tudi ker so najbolj nemočni, v pravem pomenu besede res žrtev razmer in situacije. Ker verjamemo vanje in ker verjamemo v prihodnost se z letošnjimi »Umetniki za karitas« pogumno podajamo v polnoletnost. Vsem sopotnikom, spremljevalcem, dobrotnikom, prijateljem, ki ste nam skozi teh osemnajst let stali ob strani za to iskrena hvala. Naša pot pa se šele začinja, ker naše poslanstvo še zdaleč ni izčrpano. Iskreno vabljeni kot sopotniki in prijatelji na to pot.

Matej Kobal, ravnatelj Škofijske karitas Koper

OSEMNAJST KOLONIJ ZA LEPŠI IN BOLJŠI DANES IN JUTRI....

Pride čas otroštva in pride čas odraslosti. Z Umetniki za karitas smo prve korake načrtovali leta 1995 v hiši dveh umetnikov, Silve in Azada Karim. Lahko bi rekli »Kjer sta namreč dva ali so trije zbrani v mojem imenu, tam sem sredi med njimi« (Mt 18,20) in zbrali smo se prav zato, da z navzočnostjo čutečih ljudi, kar umetniki nedvomno so, živimo in širimo ljubezen in umetnost. Etika in estetika je na Sinjem vrhu nad Ajdovščino že tisto leto zadihala s polnimi pljuči

Ob polnoletnosti kolonije Umetniki za karitas vem, da je ta veriga lepote in dobrote v vseh teh letih ponesla prel-

epi košček nad Vipavsko dolino in gostoljubnosti Vidmarjeve domačije na vse celine. Posredno pa se je dotaknila številnih ljudi v stiski. Delamo z roko v roki, tako strokovni sodelavci, kot sodelavci karitas, od galeristov in lastnikov prostorov, kjer razstave gostujejo do medijev, ki ta glas širijo med ljudi. Vsako leto s pomočjo radia Ognjišče slišimo tudi glas umetnikov, ki imajo današnjemu človeku kaj sporočiti.

Projekt Umetniki za karitas je sestavljen iz treh delov:

Kolonija tretji teden v avgustu poveže domače in tuje umetnike. Udeležencem se od samega začetka pridružujejo tudi strokovni sodelavci in drugi darovalci, ki želijo svoj likovni zapis darovati za ljudi v stiski. Tako je nastal 'dan odprtih vrat', ki ga pri Karitas nismo načrtovali, smo pa sprejeli izziv, saj želimo biti odprti za vse darovalce in vse pomoči potrebne ne glede na njihovo narodno, politično ali versko pripadnost. In tudi zato je v naših katalogih zapisanih 1191 imen avtorjev, ki so darovali 1805 likovnih del. Med izbranimi udeleženci je bilo 173 različnih avtorjev, od tega 38 iz tujine. Tudi ti se pogosto vračajo ob dnevu odprtih vrat, da darujejo, obujajo spomine in se družijo s stanovskimi kolegi. Za ljubiteljske slikarje pa je to dan učenja in darovanja. V tem kontekstu so umetniki pričevalci časa in talenta, ki ga darujejo za sočloveka.

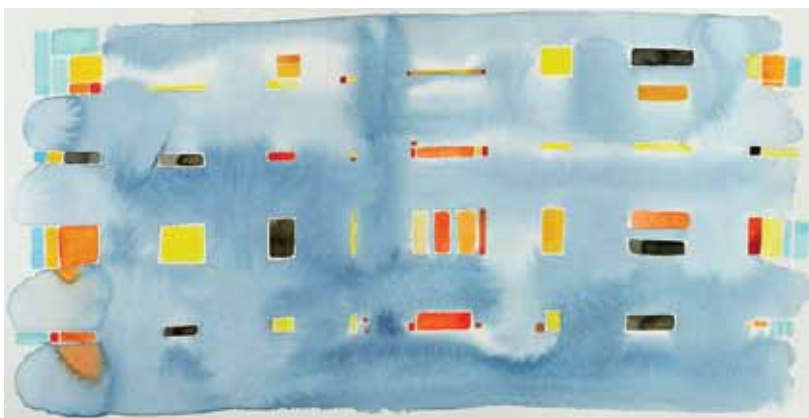
Prodajne razstave se selijo iz kraja v kraj in tudi one s seboj nosijo sporočilo lepote in dobrote. Že vsa leta je prva otvoritev v novembru pred Tednom karitas na dvorcu Zemono pri Vipavi, kjer se likovnim ustvarjalcem pridružijo še glasbeni umetniki. Potem se začne potovanje Gorica, Ljubljana, Maribor, Trst in številni drugi kraji; ob polnoletnosti se lahko pohvalimo s 185 prodajnimi razstavami na 35 različnih lokacijah, ki obiskovalce plemenitijo, ljudi v stiski pa bogatijo. Neprodana dela so na štirih stalnih razstavah ali plemenitijo prostore za katere so bila namenjena.

Pomoč je prvi in zadnji cilj Umetnikov za karitas, zato za nas, ki to delamo še kako drži: »Veter veje, koder hoče, njegov glas slišiš, pa ne veš, od kod prihaja in kam gre« (Jn 3,8); Dokaz temu je, da je v teh osemnajstih poglavjih kar 1250 del že našlo lastnike in nekje izpovedujejo lepoto in dobroto. Z njihovimi darovi smo lahko pomagali: otrokom, materam, družinam, ostarelim, bolnikom, brezdomcem, zasvojenim, brezposelnim, ljudem, ki jih je prizadela vojna, potres; pa ne le pomagali, s pomočjo dobredelnih čopičev in barv smo bili v družbi zagovorniki ljudi, ki so se znašli na robu in oznanjevalci različnih obrazov stisk, ki kličejo na pomoč.

Tako smo v vseh teh letih kar se dogajajo Umetniki za karitas rasli, obogateni s številnimi izkušnjami in spoznanji. Spoštovanje umetnika in spoštovanje človeka v stiski je naše osnovno vodilo. Dodana vrednost kolonije in prodajnih razstav, slik in kipov pa ni le estetski užitek, temveč etična pomoč komu, ki je lačen in žejen dobrote. .

Naj tako ostane, zato dragi prijatelji hvala in Boglonaj!

Jožica Ličen, voditeljica projekta Umetniki za karitas

VESNA BENEDETIČ

Vesna Benedetič se je rodila v Trstu, dolgo živela v Gorici, sedaj pa se njen dom in atelje nahajata v Škrbini na Krasu. Ukvarja se s slikarstvom in grafičnim oblikovanjem, predvsem pa je znana otroška ilustratorka, ki že dolgo ustvarja tudi za mladinsko revijo Galeb. S svojimi ilustracijami je sodelovala na mnogih vsedržavnih in mednarodnih razstavah.

V petih sinjevrških ustvarjalnih dnevih smo jo spoznali kot ilustratorko in akvarelistko.

V svetu ilustrativnih podob živijo njeni živalski junaki, ki so prijazni, prijetni in zanimivi, izrazno bogati ter karakterno opredeljeni in tako učinkujejo kot pravi portreti. V senzi bilnem razkrivanju nravi upodobljencev se manifestira tudi slikarkina risarska moč. Prvinski zapisi na belino papirja so »barviti« v svojih raznovrstnih sledih, neposredni in suvereni ter kot taki enakovredni slikarskemu vizualiziranju.

Njenim potezam, ki zajamejo bistvo, ki predstavljajo koncentrat zunanjega občutja in notranjega doživetega, med slikarskimi tehnikami najbolj ustreza akvarel. Čeprav avtorica vzpostavlja dialog s krajinsko stvarnostjo, ne opisuje njenih danosti, temveč izraža njeno atmosfero in svojo razpoložensko specifično. Sproščeno in nezadržno jo preljuje na slikovno površino. Cikel »Fragmenti« so podobe in prisposode, v katerih le najdragocenejše okruške spominov in doživetij zaupa slikovni površini. Oživi jih s subtilnimi, mehкими, lazurnimi, prosojnimi in zračnimi akvarelnimi nanosi, v katerih utripa tudi nežna, rahločutna, lirično uglasena slikarkina ustvarjalna duša. Ta še posebej zaigra v praznini ozadja, ki je nepogrešljivi sestavni del njenih odprtih in lahkotnih akvarelov. Neoposlikana belina učinkuje kot utripajoča zračna svetloba, ki iluminira tudi nanose raztopljenega barvnega pigmenta. V njenih delih se odpirajo obzorja, ki vodijo v duhovne razsežnosti, krajinski inspirativni viri pa postajajo vse bolj fiktivnega značaja.

Njene slikarske impresije so kompozicijsko odprta in povsem subjektivna odzivanja na zaznavanja in doživljanja. Njene barvne vrednosti ne predstavljajo le zunanjega dražječega valovanja, ampak tudi notranje vzdramljen pomen. Razkošje naravnoposnemajoče palete namreč žlahtni z osebnimi barvnimi in svetlobnimi občutji.

Likovna dela Vesne Benedetič prihajajo iz duše, iščejo pot v našo zaznavo in segajo v našo dušo.

MILENA GREGORČIČ

Magistrica umetnosti Milena Gregorčič je svoje umetniško izobraževanje začela na ljubljanski Srednji šoli za oblikovanje, kjer je maturirala na oddelku za grafiko. Študij je nadaljevala na ALU v Ljubljani na oddelku za slikarstvo, kjer je diplomirala leta 1976, dve leti pozneje pa še magistrirala na specialki za grafiko. Svoja dela je predstavila na več kot 50. samostojnih razstavah in več kot 200 skupinskih, tako doma kot v tujini. Za svoje delo je prejela 15 nacionalnih in mednarodnih nagrad in priznanj. Je članica ZDSLU.

V Ljubljani, kjer živi in ustvarja, njene misli že celo desetletje valovijo po krajinskih prostranstvih. Avtorica je ob začrtanih smernicah prehodila evolucijsko interpretativno pot, ki jo je vodila od konkretno prepoznavnih, »realističnih« slikarskih kompozicij, pa do različnih stopenj oblikovnega modificiranja oz. abstrahiranja. Čeprav so številna njena dela vsebovala elemente obmorskega pejzaža, so bila tako samosvoja, metaforična in simbolna ter preplavljena z duhovno atmosfero, da bi zanje le težko našli primerjavo v realnem svetu.

V najnovejšem ustvarjalnem obdobju so se njene misli ustalile v drugačnem krajinskem ambientu, v novi pokrajini duše. Ta je še vedno intimna in poduhovljena, je pa iz obmorskega sveta preseljena v nove geografske predele, v tiste, ki jih neposredno podoživlja na posameznih delovnih srečanjih likovnih ustvarjalcev. Doma, v ateljeju, kjer nadaljuje cikel, vpet v novo vsebinsko in likovno-formalno variacijo, pa jo nagovarjajo spomini na videno in doživeto.

Njena likovna poetika je subtilna in likovno izkristalizirana. S klasičnimi likovnimi izrazi ji uspeva odkrivati in razkrivati njihova variabilna, sveža, a vselej karakterno močna življenja. Njena linija je kreativno izživeta, kolorit pretanjen. Od lazurnih, mehkih, občuteno barvno variiranih in svetlobno stopnjevanih kolorističnih prizorišč, pa do ritmično ubranih pastoznih dotikanj slikovnega polja - vse je dokaz stremljenja po skladju in uglasenosti, s tem pa po lepoti, a tisti s sporočilom. Odslikavanje atmosferskih stanj ji omogoča reflektiranje notranjih občutij in premišljeno vzpostavljanje povsem slikarskih kvalitet.

Milena Gregorčič domuje v barvno občutenih, svetlobi odprtih, zračnih in lirično učinkujočih likovnih stanjih. V njih vlada vsebinska redukcija, a pridih neposrednih motivnih namigov je kljub temu prisoten. In zdi se, da slikarkin pogled čez sinjevrški rob seže v zeleno Vipavsko dolino, kjer sonce sije skozi lazurne barvne opne, in se nato povzpne med kraške kamnite strukture.

ANKA KRAŠNA

Anka Krašna se je rodila v Mariboru. Leta 1976 je diplomirala na Akademiji za likovno umetnost v Ljubljani, tri leta pozneje pa opravila še slikarsko specialko. Študijsko je bivala v državah Azije, Amerike in Evrope, sicer pa živi v Miklavžu na Dravskem polju. Svoja znanja prenaša na mlade rodove, saj je dolgoletna profesorica za slikarstvo Pedagoške fakultete Univerze v Mariboru. Na Sinjem vrhu se je počutila kot doma, saj njene korenine segajo v bližnje Budanje.

Anki Krašna je pomemben artistični, slikarski in ne mimetični, reproduktivni, zgolj metjejski pristop. Njeno slikarstvo namreč ni vpeto v sistem bolj ali manj prepoznavnih podob, saj o slikarkinih razmišljanjih, o njenih spominih ali pa povsem neposrednih soočanjih s prostorom, časom in ljudmi, govori posredno, zastrto, na nivoju občutenja likovne substance in ne njenega informacijsko nazornega repertoarja. Gledalca namreč, bolj kot z vizualnimi povezavami in navezavami, vodi v sfere občutij in notranjih doživetij.

V svojih intervencijah na slikarsko platno pa je suverena, na trenutke drzna. V njih govori z barvo in z odločno, temperamentno, energično potezo.

Njene slike so kompozicijsko premišljeno organizirane, so urejen prostor, v katerem avtorica izživi svojo poteznost, tiste zanjo značilne široke in pogosto materialno polne barvne nanose, ki imajo svojo premišljeno izbrano in jasno pot. Ti predstavljajo vsebino, podano na oblikovno poenostavljen, na bistvo reduciran način. Lahko pa predmeti povsem izgubljajo prepoznavnost in so povsem osvobojeni navezave na tisto, kar prinašajo pogledi iz ateljeja, ali na motive, ki jih namigujejo naslovi slik. So del slikarkine notranje avtonomije, so stvarnost v smislu materije, snovi, ne pa komunikacije z realno vidnim stanjem. Z izbiro barv in konfrontacijami karakterno raznolikih nanosov pa njene slike postajajo dinamični slikarski prostori.

BUBA PÓSA

Buba Pósa je bila vedno občudovalka likovne umetnosti. Navduševala jo je njena lepota. V rodnem mestu Senta v Vojvodini je vedno spremljala likovno dogajanje, še toliko bolj, ko je postala žena enega izmed slikarjev, Edeja Póse in začela voditi tudi malo galerijo. Buba pa ni ostala le občudovalka likovne umetnosti, ampak tudi ustvarjalka. Balkanska vojna jo je skupaj s soprogom preselila na Madžarsko, v kraj Balatonszemes.

Buba Pósa v likovnem nagovoru združuje širok repertoar tehnično-izraznih možnosti, saj prepleta konvencionalna in nekonvencionalna likovna izrazila. Njeno govorico oblikujejo nansi intenzivnih barv, linijsko oblikotvorje in strukturalni poudarki, za katere uporablja najrazličnejše materiale in z njimi ustvarja blago reliefnost slikovnih površin.

Njena dela so abstraktna, nekoliko informelovsko zasnovana in vsebujejo več nivojsko simboliko, ob skrajni asociativno formalni redukciji. Likovne zgodbe, ki jih sicer ne moremo predmetno identificirati, pričajo o občutjih, čutenjih in doživljanjih, porojenih v stiku s prostorom, s časom in z ljudmi. Predvsem pa govorijo o slikarkinem pozitivizmu, ki se v obliki tople, žareče barvne palete spreminja v pravi energetske naboje.

Z barvnimi ploskvami sestavlja zanimiv in dinamičen prostor, za katerega bi lahko rekli, da predstavlja nekakšne slikarkine notranje, intimne prostore. V njih in med njimi pa je nenehno prisotno tudi živahno mikro strukturalno dogajanje.

Njene slike učinkujejo barvno živahno, saj na njih ne manjkata rdeča in rumena. Z njimi izraža čustva, osebno toplino, svetlobo zunanosti in notranjo iluminiranost. Njihovo žarenje ne ugasne z intervencijami črnih, ekspresivnih sledi, le kolorit postane prisposoda večnih analogij življenja. Avtorica jih, kljub napetim trenutnim konfrontacijam, občuteno uglašuje. V odprtih, dinamičnih kompozicijskih zasnovah namreč nenehno tehta posamezne barvne mase in ustvarja uravnoteženo notranjo strukturo svojih likovnih zapisov.

Njene slike nagovarjajo z večplastno pomenskostjo, s sublimno duhovnostjo in z asociativno abstraktnimi izrazi ter zazenijo v ubrano simfonijo (likovnega) življenja. Vsebinska nedorečenost pa je tista, ki gledalca vabi na povsem subjektivna vstopanja v njihove skrivnostne prostore.

EDE PÓSA

Ede Pósa se je rodil leta 1947 v kraju Doline v Srbiji. Leta 1973 je končal študij likovne smeri na Pedagoški akademiji v Novem Sadu. Živi in ustvarja v kraju Balatonszemes na Madžarskem. Je avtor, ki zna s subtilnostjo in duhovno širino prisluhniti svetu v sebi in okrog sebe. Zaradi odprtosti, ki jo uresničuje tudi v dialogu s soljudmi, je gost številnih likovnih kolonij, hkrati pa je tudi sam organizator tovrstnih delovnih srečanj likovnih umetnikov.

Slikarstvo Edeja Póse odlikuje izjemna senzibilnost, s katero sprejema vizualne dražljaje in jih v vsej pristnosti prevaja na slikovne površine. Trenutki videnj in intimnih doživljanj imajo v njegovem slikarstvu čarobno moč, zato sta krajina in veduta z bogatim repertoarjem nenehnih spreminjanj zanj še posebej fascinantni in prav zato priljubljeni motivni iztočnici.

Njegove interpretacije krajin so umeščene v klasični okvir, a so hkrati z mehko dušo in s poetično vznesenostjo prežeta resničnost. Nežna, hkrati pa čvrsta, eksaktna in bistvo povzemajoča risba je armatura, je temelj za slikarjeve pripovedno-izpovedne likovne stvaritve. Skozi ustvarjalni proces ji pridružuje občuteno koloristično izgrajevanje motiva. Barvne vrednosti prehajajo iz svetlega v temno, iz toplega v hladno, iz žarečega v zatišano, iz sončnega v senčno. Slikar ustvarja z malo barve, z nanosi, ki so lahni kot dih, a mojstrsko osmišljeni. Nanosi, v katerih so mu še posebej pomembne žlahtne tonske gradacije, so premišljeno pozicionirani in vpeti v dialoge nasprotij.

Svetloba je ena od nepogrešljivih likovnih sestavin njegovega nagovora in je tista karakteristika, ki jih zaznamuje z odličnostjo. Slikarskim prizorom pa daje svojstveno, nekoliko melanholično razpoloženje. Ozka ulica v zgoščenem urbanem naselju ali pot, ki se vije med drevjem, so avtorju zanimive vsebine, ki mu omogočajo v vsej polnosti ustvarjati uglasene barvne prehode, se poigrati s kontrastnimi barvnimi stanji in slediti čarobnemu, magičnemu vzdušju trenutka, ki ga z neštetimi barvnimi odtenki povzame le natančen opazovalec. Tako je slikarju dano, da v konkretno stvarnost vnaša novo dimenzijo.

V njegovih slikarskih doživljanjih in izživljanjih je čutiti njegovo mojstrstvo, tako v risbi kot v pretanjenem koloritu, predvsem pa prehod od zunanjega do notranjega, impresionistično občutenega sprejemanja podob konkretnega sveta, ki njegova dela vodi od liričnega do poetičnega realizma.

DARKO SLAVEC

Darko Slavec se je rodil leta 1951 v Postojni. Leta 1975 je diplomiral na ALU v Ljubljani, kjer je opravil še specialistični študij, najprej iz slikarstva, nato še iz grafike. Zaposlen je kot redni profesor za risanje in slikanje na Oddelku za tekstilstvo Naravoslovno tehniške fakultete Univerze v Ljubljani. Je soustanovitelj Visoke strokovne šole za risanje in slikanje v Ljubljani, kjer je bil profesor od njene ustanovitve 1990 do leta 2010. Vodil je številne seminarje in predavanja ter likovne tečaje, med letoma 1997 in 2003 je bil tudi mentor na likovni šoli Škofijske klasične gimnazije v Ljubljani. Piše knjige, recenzije za knjižne izdaje in spremne tekste v katalogih. Svoja dela je razstavil na več kot 150 samostojnih in prav toliko skupinskih razstavah doma in v tujini.

'Razdajajoče sonce' ni le ena izmed slik iz njegovega cikla 'Sonca' temveč prisopodoba Darka Slavca samega, razdajajočega in s pozitivizmom ožarjenega likovnega ustvarjalca. Avtorja, ki v svojem slogovno in vsebinsko raznolikem opusu potuje od zemlje do neba, ki razmišlja o mističnosti življenja in o neskončnosti vesolja. K izbranim vsebinam pristopa na intimističen način, odkrivajoč njihove presežne, duhovne razsežnosti. Z likovno-problemskimi pristopi pa razkriva čare in možnosti likovnega izražanja samega.

Na nebesni svod slikarskih platen je na podlagi križnega principa v center dogajanja vpel še posebej pomenljiv in simbolni element - sonce. Z izbrano ureditveno shemo je podkreпил njegov pomen, mu dal pridih historičnega, božanskega, mističnega in svečanega.

Sonca pa so, ob svojih simbolnih pomenih, tudi bogata vizualna paša. Na njih čutimo življenje barv. Zaradi likvidnosti in drugih kemijskih ter fizikalnih zakonitosti, se barvni pigmenti med seboj mešajo, zlivajo, sintetizirajo, oblikovno, barvno in tonsko združujejo, stapljajo ali konfrontirajo in ustvarjajo bogato mikrostrukturalno dogajanje, ki prinaša učinek imaginacije.

V procesu ustvarjanja se srečujeta nadzorovano in stihijsko, vendar se za migotanjem barvnih lis skriva slikarjev perfekcionizem in premišljeno, dolgotrajno delo v polju slike.

Sonca Darka Slavca so pulzirajoče podobe, živi likovni organizmi, ki trepetajo s svojo povrhnjico. Gledalcu omogočajo potovanje skozi koprane večplastnih barvnih nanosov in tako iluzijo globine spreminjajo v resničnost, ki se nenehno prepleta z novimi optičnimi predstavami.

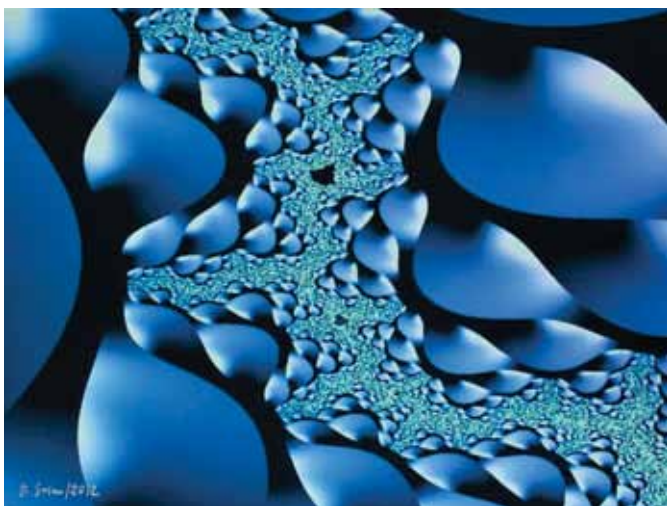
KARMEN SMODIŠ

Rodila se je v Mariboru, v mestu, kjer je na tamkajšnji Pedagoški fakulteti zaključila študij likovne pedagogike, in sicer pri prof. Anki Krašna. Iz sodelovanja z otroško katoliško revijo *Mavrica*, je vzniknila tudi odločitev za njeno diplomsko delo na temo sakralne ilustracije. Avtorica, ki se že petnajst let posveča ilustraciji, ohranja zvestobo krščanski ikonografiji. Pravi, da za ilustriranje najraje izbere prav duhovne knjige. V njenem opusu se je zvrstila že cela množica figuralnih likov, med katerimi imajo pomembno mesto preroki in apostoli. Na poti upodabljanja jo je vodilo Sveto pismo. Avtorica jih je znala značajske opredeliti in predstaviti na živ način, tako, da so figure izjemno komunikativne, da ne prevzamejo le gledalčevega pogleda, ampak tudi njegove misli. Ne živijo v nekem svojem času in prostoru, ampak tukaj in sedaj. S posameznimi deli telesa celo izstopajo iz kompozicijskega okvira in tako na povsem nazoren način vstopajo na pota našega življenja.

Pravijo, da slikar slika življenje. Karmen Smodiš, obkrožena z možem in peterico otrok, nedvomno najde dovolj slikovitih in pomenljivih tematskih izhodišč v svojem vsakdanu. Tako tudi prizor, v katerem je upodobila starčka in otroka, ni vzeta iz literature, temveč je resničen in ji je segel v dušo. Je del vsebin, vezanih na medgeneracijske odnose, do katerih ima (p)osebni, čustveni odnos. Njena portretna izbranca uteleša jasna, tekoča in eksaktna obrisna linija. Ta predstavlja vez z realistično figuralno predstavnostjo, v katero pa so zajeti tudi slikarkini osebni, ekspresivno naravnani naglasi. Izraznost figur je stopnjevana in premore arhetipsko izoblikovan pristop k človeškemu liku. Karakterne poteze so prisotne predvsem na obrazu, zajemajo pa tudi držo telesa in njegovo anatomske interpretacijo.

Starček in deklica sta junaka, katerima avtorica posveča vso svojo ustvarjalno pozornost. Njun odnos, njuno razpoloženje pa se seli na ozadje slikovnega polja, ki predstavlja barvno homogen zaslon brez vsakršne ilustrativnosti, saj le tako lahko na njem »odmeva« čudovit medgeneracijski dialog. Njun ples je prisposoda »plesa življenja«.

Karmen Smodiš je ustvarjalka, ki se zaveda, da lahko s človekom pove največ, da lahko z njim vstopi med literarne predloge ali v povsem osebne, intimne svetove. Avtorska modificiranje njegove podobe pa ji omogočajo podkrepiti sporočilo, ki ga posameznik prinaša.

BOGDAN SOBAN

Bogdan Soban je bil rojen v Vrtojbi pri Gorici, kjer danes živi in ustvarja svojevrstno umetnost, imenovano »generative art«. V njej sobivata skrivnost optičnega nagovora in informacijske tehnologije.

Z računalnikom je našel prvi stik pri pripravi diplomske naloge na Fakulteti za strojništvo. Postal je njegova uročna vaba in strojništvo je zamenjal za področje informatike. V računalniku je videl tudi možnost simulacije človekovega ustvarjanja in to na področju vizualne umetnosti. Začel je razvijati zapletene programske algoritme in matematične formule, ki ustvarjajo vedno nove in nepredvidljive računalniške podobe. Avtor z njemu lastno likovno senzibiliteto iz množice izbere tiste, ki ga osebno nagovorijo, ki so likovno zanimivi in ustrezajo likovni sintaksi ter širijo sporočilo tudi na gledalca. Vizualno jih »zamrzne« oz. natisne na slikarsko platno in s tem vpne v klasični, tradicionalni svet slikarskih podob. Razstavlja jih na številnih samostojnih razstavah, prav tako pa prireja projekcije, objavlja članke in različne tekste z namenom širitve osnovne ideje tovrstne ustvarjalne metode. Bogdan Soban je postal eden pomembnejših predstavnikov generativne umetnosti. Vsem nam, še posebej mladim, dokazuje in nas hkrati seznanja, kaj vse zmore računalnik, če ga vodi »prava«, kreativna človekova misel.

V procesu, ki se iz matematičnih sfer seli v vizualne, je potreben računalnik - posrednik, vmesni člen, ki mu omogoča imaginaren zapis prenesti v realno podobo. V stvaritev, ki z barvami, črtami, ploskvami, prostori, svetlobami govori likovni jezik. Preprosto, to so slike, katerih kompozicijo lahko analiziramo, v njih določimo odnose, razmerja, odkrivamo pravila in zakonitosti. Za Bogdana Sobana pa predstavljajo vznemirljivo kreativno potovanje po sferah znanosti, ki je študijsko poglobljeno in raziskovalno. Vse to pa mu v tovrstnih sferah likovne umetnosti nudi vedno nove vizualno interpretativne možnosti.

Bogdan Soban je tokrat na računalniškem ekranu izbral zanimiva vrenja barv, artikulirana v jasne, dinamične oblike, ki se razporejajo po slikovnem odru in s svojimi asociativnimi ter simbolnimi namigi v abstraktno likovno dogajanje vnašajo vsebinske slutnje in namige, vezane predvsem na mikro in makro kozmos. Barvne sugestije pa še dodatno kažejo na realnost dogodka in s tem na vsebinski okvir posameznega likovnega rezultata. Žarek upanja, Energija, Materija in Rojstvo bizona so le nekatera dela iz poletne Sobanove produkcije,

VIKTOR ŠEST

Viktor Šest je rojen 2. aprila 1956 v Ljubljani. Diplomiral je leta 1981 na oddelku za slikarstvo ljubljanske ALU pri prof. Kiarju Mešku. Zaposlen je bil kot tehnični in likovni urednik Založbe Obzorja v Mariboru, pozneje pa je pridobil status samostojnega ustvarjalca na področju kulture. Je član ZDSLU in DLUM. Živi in ustvarja v Mariboru.

Slikarstvo Viktorja Šesta predstavlja umetnost upodobitve človeka. Avtor svojega junaka oživlja v mojstrsko izpiljenem in prepoznavnem slogu, s poudarjeno izraznostjo, ki že meji na karikaturo. Ob sledenju klasičnim zakonitostim portretnega slikarstva se pogloblja v njegove obrazne poteze ter kot nekakšen psihoanalitik razkriva svojstvo njegove notranjosti. Popolnoma vživet v svoje figuralne like, jim zaupa tudi osebne misli in poglede: paradoksalne, cinične, satirične, humorne in družbeno kritične, vselej pa pronicljive in sveže ter obče sporočilne.

Šestovo likovno stvariteljstvo temelji na risbi, tekoči, dinamični, virtuozni, ekspresivno vzdrاملjeni črni črtni sledi, ki predstavlja sintetizirano bistvo njegovega upodobljenca. Odlična risba je samozadostna, hkrati pa odprta za barvo. Z izbranim koloritom uresničuje polnoplastično modelacijo, dodatno vzpostavi posamezne fragmente, uglaši atmosfero, osvetli slikovni oder ter nanj vnaša utrinke spontano učinkujoče ekspresije. V dinamično dogajanje vključuje bogastvo subtilnih svetlih barvnih tonov, ki postajajo kontrapunkt črni risarski armaturi.

Figura je njegova zgovorna pripovedovalka, ki govori s svojim obrazom, z odločno gestikulacijo rok in z držo telesa. Je podoba svoje enkratnosti in hkrati refleksija družbe. Z risbo in barvo, s prostori, perspektivami, kompozicijskimi rešitvami in razpoloženji pa priča tudi o posebni likovni identiteti svojega stvaritelja. Dela, uglašena med risbo in barvo, razpeta med pastoznimi, lazurnimi in praznimi prostori slikovnega odra, premorejo živost figuralnih likov in pogosto tudi kompozicijsko drznost, s katero avtor podkrepi svoje sporočilo. Njegovi pogosti junaki so vzeti iz sveta glasbene umetnosti, so instrumentalisti in baletke, on sam pa je dirigent, ki vodi glasbo likovnih izrazil ter z njimi sledi gibkim telesom, atmosferi in želenemu sporočilu. Njegov »Maetro« v celoti obvladuje slikovno polje. Je figura, ki predstavlja veličasten lik dirigenta, z vso likovno odgovornostjo in zgovornostjo uprizorjen v tipičnem »elementu«.

VELJKO TOMAN

Veljko Toman je bil rojen leta 1944 v Splitu. Absolviral je na likovnem oddelku Pedagoške akademije, nato pa se je vpisal na ALU in leta 1971 diplomiral. Zaposlil se je v Mestnem muzeju Ljubljana in nadaljeval podiplomski študij restavracije pri prof. Mirku Šubicu. Poleg restavracije se ukvarja s slikarstvom, z grafiko in ilustracijo ter pedagoško-andragoškim delom. Njegov seznam samostojnih in skupinskih razstav, tako doma kot v tujini, je izjemno obsežen. Tudi študentski Prešernovi nagradi je pridružil več kot petdeset različnih nagrad in priznanj. Živi in ustvarja na Rakitni.

Čeprav je Veljko Toman izjemno angažiran likovni ustvarjalec, vse od svoje prve udeležbe na koloniji Umetniki za karitas, kot darovalec na Sinji vrh prihaja vsako leto. Tu svojemu bogatemu krajinskemu repertoarju dodaja novih motivov, izhajajočih iz čudovitega koščka narave med zemljo in nebom. Zunanji vizualni dražljaji so mu impulz, ki spremenjen v avtorsko videnje in doživljanje zajame celotno slikovno prizorišče. Na njem se živost in energija narave spremenita v temperamenten in neposredno izživet likovni nagovor. Slikarjeva ekspresivno vzdramljena, široka in odločna poteza sledi vsebinskemu bistvu, poenostavljenemu in avtorsko modificiranemu, včasih do takšne stopnje, da je le asociativno prepoznavno.

V ustvarjalnem procesu barve osamosvaja od navezanosti na stvarnost in vzpostavlja njihove nove, avtonomne vrednosti, ki predstavljajo nosilec notranjega izraza. Samosvoja barvna ovrednotenja, intenziviranja in drzna konfrontiranja so ključna determinanta njegovega likovnega rokopisa. Dinamiko, vitalizem in eruptivnost likovnih nagovorov stopnjujejo tudi gosti, materialno bogati barvni nanosi, v katerih so strukture ter sledi, ritmi in vibracije potez tiste, ki predstavljajo vzgonsko moč likovne substance. Različno usmerjene poteze pa postanejo del živahnega dogajanja v notranji zgradbi slike.

Ob ustvarjalnih srečevanjih z naravo, pa ga vse bolj nagovarjajo tudi človekova bivališča, hiše z identiteto, z zgodbami življenja. V vsakem okolju najde najbolj tipične, najbolj zanimive in slikovite arhitekturne ostaline. Toman jih na novo slikarsko gradi, v svojem slogu in jih niza v obsežen cikel, imenovan Hiša mojega deda. Občuteno, nostalgичno in sporočilno. S subjektivnim kolorističnim obravnavanjem, z vehementno modelacijo in kompozicijsko odprtostjo jih vmešča v naravni prostor, s katerim postajata neodvisna celota, tako na likovno-formalni kot vsebinski ravni.

ALENKA VICELJO

Alenka Viceljo je rojena v Ljubljani, že dolgo pa je njen življenjski in ustvarjalni prostor Portorož. Končala je študij kiparstva na ljubljanski Akademiji za likovno umetnost. Ukvarja se s porcelanom, keramiko, emajlom, grafiko in grafičnim oblikovanjem. Svoja dela je predstavila na več kot 60 razstavah doma in v tujini. Mnoga med njimi pa so postala last zasebnih zbirk in javnih ustanov, med njimi tudi cerkvenih.

Vsebinsko se njena dela navezujejo na literaturo, na mitološke in biblijske motive, na beneški milje, iz katerega izhajajo njeni predniki, predstavljajo pa tudi povsem življenjske prizore, v katerih avtorica raziskuje večni odnos med žensko in moškimi. Med temami s krščansko ikonografijo imajo v njenem opusu svoje posebno mesto upodobitve jaslic in sv. Jurija.

Njeno ustvarjanje je svojevrstno in zelo specifično. S posebnim pečatom je zaznamovano že zaradi same zvrsti, tehnologije in materiala. Njen najpogostejši nosilec idej, čutenj in sporočil je namreč porcelan. V tem nežnem, »finem«, hladnem, celo prosojnem in položčenem materialu, ki za svojo krhkostjo skriva trdnost kamenine, izgrajuje posebnosti svoje poetike in ji daje moč njej lastnega likovnega karakterja.

V vsaki stvaritvi najdemo sedimente kiparske čutnosti in čustvenosti ter se srečujemo tako z njeno subtilnostjo kot z jasnostjo ideje, klenostjo in perfekcionizmom vsakega ustvarjalnega koraka. Ta se vselej razpenja med kiparskimi in slikarskimi likovnimi prvinami. Poleg forme, imajo namreč v njih svoje vidno mesto zarisi in gravure ali pa »risbe« s porcelansko nitko, ki stvaritvam dajejo blago reliefen značaj. Prav tako so v njen izrazni svet vključene tudi barve, in sicer v omejeni paleti srebra, platine, zlata in kobalta.

Začasni ateljejski prostor je od kiparke zahteval ustvarjanje v glini oz. »das« masi. S svojo neposrednostjo, pristnostjo, emocionalno vznesenostjo in duhovno globino je ustvarila visoki relief z jasličnim prizorom. S skrbno klasično modelacijo akterjev dogajanja, s katero razkriva izvrstno realistično obvladovanje figuralnih likov, je v frontalnem, kompozicijsko uravnoteženem prizoru nazorno predstavila pripovedno bistvo. Ustvarila je delo, ki premore nekaj duha beneške stare keramike, predvsem pa v njem vejejo likovna prvinskost, toplina in »domačnost«. Vse to pa je rezultat avtorskega intimizma, osebne občutenosti, s katero kiparka uresničuje svoje likovno poslanstvo in potrjuje svoj ustvarjalni karakter.

Ta je prepoznaven tudi takrat, ko zapisi nastajajo na slikarskem platnu.

VINKO ŽELEZNIKAR

Vinko Železnikar je akademski slikar, ki živi in ustvarja v Mengšu. Študiral je na Akademiji za likovno umetnost v Ljubljani, kjer je diplomiral leta 1978 pri prof. Milanu Butini in Janezu Berniku. Kmalu po začetku samostojne slikarske poti, se je posvetil pedagoškemu delu, že ob koncu osemdesetih letih preteklega stoletja pa poglobljenemu raziskovanju različnih, manj znanih grafičnih tehnik. Pozneje pa slikarstvu, ki je bilo z uporabo prosojnih tkanin, celo mrež in iz draperije modeliranih figuralnih likov, inovativno in avtorsko samosvoje. V svojem bistvu pa je prinašalo odgovore na avtorjevo nenehno ustvarjalno spraševanje, kako na sliki ustvariti tretjo dimenzijo. Izraziti odklon v trodimenzionalne sfere pa je predstavljala njegova odločitev za ustvarjanje najrazličnejših steklenih form, v katerih se prepletajo čista likovnost, estetika in uporabnost.

Avtor je skozi vse te likovno-tehnične variacije zorel in izkristaliziral svoj likovni nagovor, za katerega je značilno, da je vsebina posredna stvar, da je motiv le izgovor za to, da raziskuje čisto likovno enigmo in z likovno-izraznimi sredstvi razkriva svoja najbolj intimna čutenja.

Linija, barva, ploskev, struktura, tekstura, prostor, svetloba in kompozicija so v središču njegovega zanimanja. Prav tako ga zanimajo različne likovne tehnike in izraznost, ki jo vsaka izmed njih poseduje. Vsa ta vedenja, poznavanja in nenehna analiziranja mu omogočajo dodatno naglaševanje primarnih likovno-izraznih možnosti, ki predstavljajo slikarjevo percepcijo pogledov, zaznav in občutij. Kako karakterno različne so lahko risarske sledi, kako raznolike so lahko reakcije barve s slikovno podlago, kako iluzivno-realistični je svet, ki ga doživlja in likovno udejanja Vinko Železnikar, je razvidno iz vsake njegove likovne stvaritve. Ta je že na prvi pogled vse bolj razbremenjen balasta vizualnih informacij in usmerjena v izrazito sublimacijo. In je likovno pretanjen, senzibilen, znotraj asketskih pristopov bogat svet slikarjevih sledi.

»Hiše«, ki jih je likovno gradil na Sinjem vrhu, so domovanje linij, točkovnih postankov in barvnih nanosov, vsakokrat vpetih v nove odnose, v sveže medsebojne interakcije. So igra, v kateri avtor s svojimi »likovnimi figurami« odigra novo likovno partijo. Primerjava z igro šaha je tu povsem umestna, saj je slikarstvo Vinka Železnikarja del premišljenega likovnega procesa, ki se iz teorije seli v prakso ter predstavlja sintezo občutkov in likovnih raziskovanj.

ČASTNA GOSTA

JELKA REICHMAN

MIRSAD BEGIĆ

STROKOVNI SODELAVCI

LUCIJAN BRATUŠ

JOŽE BARTOLJ

PRIMOŽ BRECELJ

SILVA KARIM

AZAD KARIM

MIRA LIČEN KRMPOTIĆ

TONE SEIFERT

Umetnost je nekaj čudovitega, imaginarnega.

Je nekaj, kar ima posebno moč,

kar zmore »čudežno« posegati v čas, prostor, med ljudi.

Umetnost zmore povezati davne kulture s sodobno človeško civilizacijo. Zmore narediti most med prostorskimi razdaljami, zbrisati meje in z univerzalno govorico sporazumevanja povezati ljudi in narode od vsepovsod. Zmore nevidno spremeniti v vidno. In, ne zmore le zaposlovati pogleda, ampak zmore seči do srca, se naseliti v dušo.

Umetnost zmore skrbeti za človeka. Zmore mu pomagati, ga reševati. Zmore ga osebno graditi in mu omogoča nenehno DUHOVNO RAST.

Marsikaj, in še in še zmore umetnost. Zdi se, da zanjo ni nič pretežko.

Umetnost, ki nastaja na Mednarodni likovni koloniji Umetniki za karitas je nedvomno tista, ki premore vse naštete in nenaštete zmogljivosti. Kot nekakšen velikan vstopa v areno našega življenja, kot rešitelj in odrešenik.

V »zgodbi o njenem uspehu« nastopajo umetniki. Umetniki kot darovalci svojega časa, svojih sposobnosti, svojih idej, skratka likovnih stvaritev, ki prinašajo njih same med ljudi, med občudovalce umetniških del, predvsem pa, čeprav posredno, med tiste, katerim je ta umetniški dogodek namenjen. Pri slednjih rešuje eksistencialne stiske, hkrati pa vsem sporoča in nas ozavešča, kaj sploh likovna umetnost je, koliko likovno-interpretativnih obrazov lahko premore in kakšna poslanstva zmore uresničevati. Njen kapital je namreč tudi edukativnega značaja. Umetnost Mednarodne likovne kolonije Umetniki za karitas gre med ljudi, jih povezuje in se na številnih razstavnih postankih predstavlja tudi tistim, ki sicer redko ali pa sploh ne zavijejo v galerijo. Odpira jim pogled na aktualno likovno dogajanje, v raznolike likovne sfere, med mnogotere pristope obravnavanja motivov in likovne problematike nasploh. To je njeno »učiteljsko« poslanstvo, njena duhovna hrana za človeka. Tudi to si marsikdo vse težje privoščiti, saj tudi kultura in s tem umetnost postaja vse bolj draga. »Lačen sem bil in ste mi dali jesti,« je bil moto letošnjega delovnega druženja umetnikov, tisti moto, ki nenapisan v dobesednem in prenesenem pomenu postaja resničnost na vsaki izmed kolonij.

Umetnik je človek darovanja. Ne glede na vsebine, na realistično nazorne ali abstraktno zastrte upodobitve, pripovedi ali izpovedi, v njih biva on sam, avtor, ki najprej sebe daruje v svojo stvaritev. Je darovalec, pa čeprav umetnost, ki jo ustvarja, nima humanitarnega cilja. Vsaka njegova stvaritev je namreč del njega samega, tisti najbolj intimen, enkrat in neponovljiv. Umetnost je izpoved, zapisana z likovnimi sredstvi in njihovimi medsebojnimi odnosi. Izpovedati se, pa pomeni dati iz sebe del sebe. Umetnik v vizualno-nazorni svet namreč ne poklanja le barv, linij, oblik, struktur, prostorov in kompozicij, ampak osebne poglede, doživljanja, čutenja in razmišljanja. Je dvojni darovalec: izpovedi in konkretne snovnosti - likovnega dela samega.

Likovna dela, ki nastajajo na koloniji Umetniki za karitas moremo in moramo vrednotiti večplastno, saj kot taka priha-

jajo med ljudi. Razumeti in dojeti moramo njihova različna poslanstva in ob gledanju nanje s tovrstnega vidika dojeti njihovo dragocenost, katere ni mogoče ovrednotiti z zapisom, ki diši po matematiki.

Dela puščajo sledi. Gladijo pota vsakdana in govorijo o umetnosti, ki jo vsi potrebujemo v tem svetu, pa čeprav se finančnikom zdi nepotrebna, potratna, brezvezna. O, pa še koliko vezi ustvarja!

Med umetniki in ljudmi v stiski, med umetniki samimi, ki prihajajo iz različnih okolij, pripadajo različnim likovnim usmeritvam in generacijam. Med likovnimi ustvarjalci pa je čutiti tudi vez s kolonijo samo. Čutiti je neverjetno pripadnost tovrstnemu delovnemu srečanju, saj se zavedajo, da so del zrelega, odgovornega, jasno zastavljenega projekta, ki je tak že vse od svojih otroških in najstniških let. Čeprav se na njem govori, dela in razmišlja o človeku in za človeka, se ga naravni evolucijski tok oz. njegovi zakoni ne dotikajo. Zasnovan je namreč bil z resnostjo in kot tak tudi živi. V vseh teh letih je brezkompromisno, z ljubeznijo in zadovoljstvom, da lahko daje, osmišlja in osrečuje, utrjeval pota svojega poslanstva.

Henry Miller pravi takole: »Umetnik je inštrument, ki beleži nekaj, kar že obstaja, nekaj, kar pripada vsemu svetu, in kar je prisiljen kot umetnik vrniti temu svetu.»

Umetniki na koloniji, ki jo organizira Škofijska karitas Koper, že osemnajst let vračajo svetu in dajejo človeku. Tudi mi bi morali marsikaj dati svetu, v katerega smo bili poklicani. Tudi v nas bi moralo biti vsaj malo »umetnika«.

Anamarija Stibilj Šajn

DAROVALCI OB DNEVU ODPRTIH VRAT

1. Ivana Andrić Todić
2. Vlasta Arzenšek Gotstein
3. Eduard Belsky
4. Silva Copič
5. Dajana Čok
6. Metka Čok
7. Črtomir Frelih
8. Leon Furlan
9. Aleš Ferjančič
10. Jošt Franko
11. Alda Grudina
12. Vojko Gašperut - Gašper
13. Marinka Grohar Gatnik
14. Miroslava Hrovatin
15. Dana Ivančič
16. Marta Jakopič Kunaver
17. Brane Jazbar
18. Tone Kavčič
19. Dušan Klun
20. Petra Kocjančič
21. Andrej Kosič
22. Zvonko Krapež
23. Vera Kofol
24. David Ličen
25. Polona Kunaver Ličen
26. Zdravko Luketič
27. Ivan Malavašič
28. Tončka Madon
29. Vera Malič
30. Marija Maruša Maraž
31. Janez Medvešek
32. Jana Mihelj
33. Božica Mihalič
34. Marjan Miklavec
35. Maša Bersan Mašuk
36. Nikolaj Mašukov
37. Andrej Mivšek
38. Dragica Mišigoj
39. Mateja Novinc
40. Albina Nastran
41. Jaka Okoren
42. Jana Peršolja
43. Marija Gracia Peršolja
44. Jolanda Pušnik
45. Nande Rupnik
46. Ivan Stojan Rutar
47. Vida Soklič
48. Anamarija Samec
49. Vera Sever
50. Mira Senekovič
51. Majda Šelj
52. Cvetka Šemrov
53. Peter Škrlep
54. Rafko Terpin
55. Jožko Vodopivec
56. Sonja Vidmar
57. Joana Zajoc Slapničar
58. Helena Zorjan
59. Benjamin Beno Žnidaršič
60. Rozi Žnidaršič

Otroci: Lavra, Tadej, Aljaž

Prodajne razstave 2012/2013

Atelje Sinji vrh

Dvorec Zemono pri Vipavi

Galerija Ars, Gorica, Italija

Galerija Družina Ljubljana

Mestna knjižnica Idrija

Galerija Ars sacra, Maribor

Kosovelov dom, Kulturni center Krasa, Sežana

Peterlinova dvorana, Trst, Italija

Dom Sveti Jožef, Celje

Grand hotel Portorož

Ministrstvo za obrambo, Ljubljana

Vinska klet Goriška brda, Dobrovo

Hotel Kanin, Bovec

Župnijski dom Mengeš

..in drugi kraji, kamor bomo povabljeni ...

Stalne prodajne razstave:

Karitas vipavske dekanije, Ajdovščina,

Upravna stavba Občine Ajdovščina

Nova KBM Ajdovščina

Kapucinski samostan in Župnijski dom Vipavski Križ

19. likovna kolonija

UMETNIKI ZA KARITAS

Sinji vrh, 19. - 23. avgust 2013

Dan odprtih vrat: 22. 8. 2013

Informacije:

Jožica Ličen, gsm 041 429 713

e-pošta: jozica.licen@rkc.si

TRR Škofijske karitas Koper: SI56 2450 0900 4155 438

K uresničitvi ideje pomagajo:

Občine: Ajdovščina, Bovec, Miren Kostanjevica, Pivka,

Šempeter Vrtojba, MO Nova Gorica, Vipava

Sodelavci galerij in prostorov, kjer razstave gostujejo

Nastopajoči na otvoritvah razstav

Družina Vidmar, pomočniki, sodelavci, dobrotniki

Obiskovalci razstav in KUPCI

Hvala lepa vsem!

Slika na naslovnici: Udeleženci 2012

